

[Orla Møller.]

Det er naturligvis vanskeligt at vurdere, hvilke udgifter lovforslaget vil medføre for staten. Vi har skønnet, at udgiften det første år vil blive i alt ca. 1,5 mill. kr., et beløb, som jeg finder beskedent for den betryggelse for borgerne, som en erstatningsordning vil medføre.

Idet jeg i øvrigt vedrørende lovforslagets enkelte bestemmelser kan henvise til forslaget og de hertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poulsgaard) (FP):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte forslag til lov om folkebiblioteker, idet jeg henviser til lovforslagets tekst og de ledsagende bemærkninger.

Den første sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til udenrigsministeren af Risgaard Knudsen, Enggaard, Ove Jensen, Svend Haugaard, Schlüter, Gert Petersen, Chr. Christensen, Ib Nørlund, Tønnesen og Steen Folke:

»Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give om den udenrigspolitiske situation?«

(Forespørgsel nr. VI. Anmeldt 18/12 75. Fremme af foresp. vedt. 19/12 75).

Formanden:

Taletiden vil under forespørgslen være 20 minutter for ordførere og i anden omgang 8 minutter.

Ordføreren for forespørgerne (Kjeld Olesen) (S):

Da det efterhånden er længe siden, vi har haft lejlighed til i tinget at diskutere de udenrigspolitiske anliggender, og da der uden for vore grænser er sket adskillige ting, skal dette være begrundelsen for den stillede forespørgsel.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Det er altid en vanskelig opgave at give et oplæg til en udenrigspolitisk debat. Emnet er ifølge sagens natur så omfattende, at den indledende redegørelse aldrig på rimelig måde kan dække de aktuelle udenrigspolitiske problemer. Jeg har derfor i dag, som ved tidligere lejlig-

heder, søgt at holde redegørelsen til visse afgrænsede emner, hvilket selvfølgelig på ingen måde er ensbetydende med et forsøg på at ville begrænse debatten til de spørgsmål, som jeg her i indledningen tager op.

Jeg har valgt at samle mine bemærkninger her i dag om et emne, som jeg har kaldt »Danmarks udenrigspolitik som medlem af Det europæiske Fællesskab«. Jeg vil gerne for en ordens skyld gøre opmærksom på, at dette emne – som partiernes ordførere her i dag vil vide fra mit forslag til dem i midten af december – var valgt, inden jeg vidste, om det ville lykkes for den belgiske statsminister, hr. Tindemans, at overholde den frist for udarbejdelsen af rapporten om Den europæiske Union, som var givet af stats- og regeringscheferne, nemlig udgangen af 1975. Det lykkedes som bekendt, og det er der grund til at lykønske hr. Tindemans med, men som sagt var emnet for debatten her fastlagt før rapportens fremkomst.

Når jeg har valgt det nævnte emne, er det, fordi det væsentligste nye træk i vor udenrigspolitik i de senere år har været samarbejdet mellem de ni EF-lande. Det har udviklet sig meget betydeligt, siden vi begyndte at tage del i det allerede i 1970, og det omfatter en meget væsentlig del af de udenrigspolitiske spørgsmål, som vi beskæftiger os med.

Dette samarbejde hviler stadig væk – og det vil jeg gerne understrege – på sit oprindelige grundlag, nemlig Luxembourgrapporten af 1970 – sådan som den er beskrevet i det hæfte om det udenrigspolitiske samarbejde, som den daværende regering udsendte i maj 1971 – det grundlag, der senere er blevet bekræftet ved Københavnrapporten fra juli 1973. Men på dette grundlag har samarbejdet udviklet sig meget stærkt, både kvantitativt og kvalitativt.

Regeringen er godt tilfreds med denne udvikling. De udfordringer, Danmark og Europa er stillet over for i disse år, gør det til en helt naturlig opgave ved samarbejde med andre demokratiske nationer at søge at få så megen gennemslagskraft som muligt for de grundlæggende samfundsprincipper, der forener os i den vestlige verden. Det er også givet, at lande, der kan samarbejde, har større mulighed for at blive hørt, har større mulighed for at gøre deres indflydelse gældende over for verden omkring os, har større mulighed for i praksis at vise solidaritet over for den tredje verden, end det er muligt at gøre det for det enkelte europæiske land.